

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 685/05
18.05.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Глигоријевића, председника већа, Мирослава Цветковића, Драгана Јоцића, Соње Манојловић и Драгана Аћимовића, чланова већа и саветника Врховног суда, Гордане Маравић, записничара, у кривичном предмету против оптуженог **АА**, због кривичног дела неовлашћено ношење ватреног оружја из члана 33. став 2. у вези става 1. Закона о оружју и муницији Републике Србије, решавајући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Суботици и браниоца оптуженог, адвоката АБ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Суботици, К. 80/04 од 30. децембра 2004. године, у седници већа одржаној, дана 18. маја 2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване жалбе Окружног јавног тужиоца у Суботици и браниоца оптуженог АА, па се, **ПОТВРЂУЈЕ**, пресуда Окружног суда у Суботици, К. 80/04 од 30. децембра 2004. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Суботици, К. 80/04 од 30. децембра 2004. године, оглашен је кривим АА, због кривичног дела неовлашћено ношење ватреног оружја из члана 33. став 2. у вези става 1. Закона о оружју и муницији Републике Србије и осуђен, на казну затвора, у трајању од једне године. Применом одредбе члана 69. ОКЗ, од оптуженог је одузет гасни пиштољ, марке "Колт", модела наведеног у изреци пресуде, немачке производње, фабричког броја Д8135659, калибра 9мм.

На основу одредбе члана 196. став 1. у вези члана 193. став 1. тачка 1. до 9. ЗКП, оптужени је обавезан, да у буџетска средства суда, уплати, новчани износ, од 5.500,00 динара - на име трошкова кривичног поступка, новчани износ, од 45.562,50 динара - на име награде и нужних издатака браниоца, по службеној дужности и судски паушал, у износу, од 3.000,00 динара.

Против ове пресуде жалбе су изјавили:

- Окружни јавни тужилац у Суботици, због одлуке о кривичној санкцији, с`предлогом, да Врховни суд, уважавањем жалбе, преиначи побијану пресуду, тако што ће оптуженом, изрећи казну затвора у дужем временском трајању;

- бранилац оптуженог, адвокат АА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, одлуке о кривичној санкцији и трошковима кривичног поступка, с`предлогом, да Врховни суд, уважавањем жалбе, преиначи побијану пресуду, оптуженог ослободи од оптужбе, односно, исту укине и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду.

Републички јавни тужилац, у поднеску Ктж. 824/05 од 25. априла 2005. године, предложио је, да Врховни суд, уважи жалбу, јавног тужиоца, и пресуду преиначи у смислу жалбених предлога, а истовремено, одбије, жалбу браниоца оптуженог, АА.

У седници већа, Врховни суд је, размотрио, све списе кривичног предмета, заједно са побијаном пресудом и изнетим предлогом Републичког јавног тужиоца, па је, оценивши наводе изјављених жалби, нашао:

Жалбе нису основане.

Испитујући побијану пресуду, по службеној дужности, у смислу одредбе члана 380. став 1. тачка 1. и 2. Законика о кривичном поступку, Врховни суд није нашао у пресуди, или поступку који је претходио њеном доношењу, битне повреде одредаба кривичног поступка, као ни повреде кривичног закона, учињене на штету оптуженог.

Иако бранилац у жалби истиче, као један од жалбених основа, битне повреде одредаба кривичног поступка, из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, оне, по оцени овог суда, нису учињене у побијаној пресуди, јер је, првостепени суд, дао ваљане, целовите и непротивречне разлоге, како са изреком, тако и међусобно, образлажући тиме своје чињеничне и правне закључке, који су у складу са списима предмета, па су супротни наводи жалбе, које потенцира бранилац оптуженог, неосновани.

Из наставка образложења жалбе браниоца оптуженог, може се закључити да су, у суштини, жалбе, ипак одлучне чињенице и правна квалификација, док је, одлука о кривичној санкцији и трошковима кривичног поступка, опреза ради, истакнута у жалби.

Побијајући пресуду, због погрешно и непотпуно утврђених одлучних чињеница, бранилац оптуженог, тврди, да из спроведеног доказног поступка, не произилазе, објективни ни субјективни елементи бића, кривичног дела у питању, односно, да се на основу изведених доказа, не може разјаснити, да ли, предметни гасни пиштољ, има својство оружја, у смислу одредбе члана 33. став 2. у вези става 1. ЗООМ РС, те, да ли је оптужени, с`тога, имао свест и вољу, да овај пиштољ држи, као такав. Такође, бранилац тврди, и да првостепени суд, није потпуно утврдио одлучне чињенице, не придајући значај функционалној исправности гасног пиштоља, што није био предмет вештачења, нити се вештак одговарајуће струке, о томе изјаснио, на главном претресу. С`тога, бранилац предлаже, извођење доказа, допунским вештачењем функционалне исправности овог пиштоља, имајући у виду, казивање неких од саслушаних сведока.

По оцени Врховног суда, одлучне чињенице, потпуно и правилно су утврђене, што је све предмет детаљних и целовитих разлога пресуде, па, ни у овом смислу, пресуда нема недостатака, на које настоји указати у жалби бранилац оптуженог. Наиме, предлог браниоца се своди, само, на друкчију оцену изведених доказа, посебно, исказа саслушаних сведока, а тако и одбране оптуженог, што би све довело до повољнијег исхода кривичног поступка, по оптуженог АА.

На страни трећој, побијане пресуде, првостепени суд је дао децидиране разлоге, у којима цени налаз и мишљење вештака ВВ, као и његов исказ дат на главном претресу, о типу оружја, које је предмет кривичног дела, те о функционалној исправности истог. Из овог доказа, произилази, да је, оружје, које је предмет кривичног дела, из групе гасних пиштоља, калибра 9мм, П.А.К, при чему вештак одређује старост пиштоља, утврђујући, да је исти исправан и погодан за употребу, а недостаци полуге за расклапање, не доводе у питање функционалну исправност пиштоља.

На овај начин, расветљено је у потпуности питање, својстава предметног оружја и утврђено, да се ради о гасном пиштољу, који се може употребити, а чије држање није дозвољено грађанима. Имајући у виду чињенице, које произилазе из одбране оптуженог и осталих изведених доказа, те да је гасни пиштољ, одузет према потврди у списима предмета, од оптуженог лично, то се оцењује, да су објективни елементи, бића кривичног дела, за које је оглашен кривим у потпуности и правилно утврђени на овај начин.

Шта више, на страни четвртој побијане пресуде, (став први), суд учвршћује уверење, да су примедбе браниоца, на функционалну исправност спорног оружја, неосноване, јер је вештак категоричан у својим закључцима, па је, с`тога, ваљано и цењен овај доказ, као веродостојан, а супротни наводи у жалби браниоца оптуженог, не доводе у питање, овакву оцену првостепеног суда. Ово представља просто понављање примедба из кривичног поступка, што је све цењено у првостепеној пресуди.

Искази сведока – полицајаца у патроли, критичног дана и на критичном месту, те сведока ББ и ВВ, другога оптуженог, сагласни су у одлучним чињеницама о којима ови сведоци имају сазнања, а из којих се несумњиво утврђује, да је предметни гасни пиштољ, одузет том приликом од оптуженог.

Не стоје наводи жалбе браниоца, да су, ови искази, несагласни, или чак противречни међусобно, или са осталим изведеним доказима, па им се, с`тога, не би могла поклонити вера. Свака сумња у исправност предметног гасног пиштоља, те његову подобност за употребу, отклонио је вештак у свом налазу и мишљењу, категорички потврђеном у казивању на главном претресу, па, с`тога, казивање сведока, о томе, да би, приликом руковања гасним пиштољем, дошло до његовог нехотимичног расклапања, немају утицаја, на ове одлучне чињенице, које се тичу објективних елемената бића кривичног дела у питању.

Ово тим пре, што, ни један од изведених доказа, није потврдио одбрану оптуженог, у делу у ком пориче све одлучне чињенице, које чине елементе бића кривичног дела, које му је стављено на терет и за које је оглашен кривим.

Оптужени је несумњиво свесно, држао предметни гасни пиштољ, као свој, који при томе има својства гасног оружја и подобан је за употребу, а држање или ношење тог оружја, грађанима није уопште дозвољено, а оптужени је управо и хтео наступање ових штетних последица. Овај закључак првостепеног суда, правилан је, и указује, несумњиво, да је, кривично дело, извршено са директним умишљајем.

Описаним понашањем оптуженог, АА, остварени су сви законом прописани елементи бића кривичног дела, неовлашћено ношење ватреног оружја из члана 33. став 2. у вези става 1. ЗООМ РС, за које је оглашен кривим. Жалба није дала повода за друкчију оцену одлучних чињеница, а тако, ни друкчију правну квалификацију, од оне из побијане пресуде.

Иако бранилац, само опреза ради истиче и жалбени основ, одлуку о казни и трошковима кривичног поступка, у образложењу истиче, да је казна престога, а трошкови кривичног поступка, превисоко одмерени оптуженом. Јавни тужилац, пак, са супротног аспекта, побија одлуку о казни, налазећи, да је преблага. Општа друштвена опасност, овог кривичног дела, није ваљано цењена, а тако ни личност оптуженог, које околности према наводима жалбе јавног тужиоца, треба изнова и друкчије ценити.

Обе жалбе против првостепене пресуде, изјављене у правцу одлуке о казни, неосноване су, и немају утицаја на правилну оцену релевантних околности, које су од значаја, за избор и висину кривичне санкције. Олакшавајуће околности, у смислу одредбе члана 41. ОКЗ, јесу, према утврђењу првостепеног суда, да је оптужени млад, незапослен, да живи са родитељима, при чему је суд основано имао у виду, врсту и тип оружја, односно, да се ради о гасном пиштољу. Основано су, цењене ове околности, као особито олакшавајуће, па је првостепени суд применио одговарајуће одредбе члана 42. и 43. ОКЗ и ублажио казну оптуженом, испод законом прописане границе, за ово кривично дело и осудио га, на једну годину затвора.

Изречена казна затвора, сразмерна је тежини и степену друштвене опасности учињеног кривичног дела и посебно, степену кривичне одговорности оптуженог, при чему су искоришћене све законске могућности, за ублажавање казне, испод законом прописаног минимума, а изречена казна затвора, по оцени Врховног суда, подобна, да испуни захтеве специјалне и генералне превенције, односно, оствари сврху кажњавања, прописану законом (члан 5. став 2. и члан 33. ОКЗ).

Оцењујући жалбу јавног тужиоца, због одлуке о казни, Врховни суд је, нашао, да је, првостепени суд, имао у виду општу и посебну друштвену опасност, кривичног дела у питању, и тим околностима, дао значај који им и припада, а личност оптуженог, није могуће ценити у контексту околности, да се против оптуженог воде други кривични поступци, који нису правноснажно окончани.

Мера безбедности, одузимања предмета, изречена је сагласно одредби члана 69. ОКЗ и ваљано образложена у првостепеној пресуди.

Предмет жалбе браниоца оптуженог, јесу и трошкови кривичног поступка, али је жалба и у овом правцу неоснована, а трошкови кривичног поступка одмерени су правилно, имајући у виду, да је, оптужени АА, имао браниоца по службеној дужности, па су трошкови одмерени, сагласно, одговарајућим одредбама Законика о кривичном поступку, на које се и позива суд у својој пресуди, као и имовном стању оптуженог. Бранилац није пружио доказ за друкчију оцену ових околности, осим тврдње, да суд није правилно применио закон, а која тврдња, није основана.

Због наведених разлога, Врховни суд је, одлучио, као у изреци пресуде, у смислу одредбе члана 388. Законика о кривичном поступку.

Записничар, Председник већа-судија,

Гордана Маравић, с.р. Предраг Глигоријевић, с.р.

За тачност отправка

ЈЧ